

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΛΙΒΕΛΛΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ



Πώς οι γάλλοι δημοκρατικοί γελοιοποιούσαν τους τούς βασιλείς των Οίαντατοι άρχοντες της Γαλλίας ύβρίζοντα και αταρξιαστά κατά τον ζωδιατερο τρόπο. Η αντίβασιλική φιλολογία. Ένας περίφημος λιβελλος κατά της Μαρίας Άντουανέττας. Ο διάλογος της τούς βασιλείσσης μ' ένα μάγειρέ τούς κτλ. κτλ.

Η Γαλλική επανάσταση, κινούμενη σήμερα αντικειμενικά και άμωβήτητα, μπορεί να εκληφθή ώς μία από τις πιο έντόνους εκδηλώσεις της μεγάλης ψυχασθενείας, που λέγεται όμαδική παραφροσύνη. Οι γάλλοι δημοκρατικοί έμεινης της εποχής—δηλαδή δόκιμος σχεδόν ό γαλλικός λαός—είχαν κυριευθεί από μανία καταστροφής, από λύσσα εκδικήσεως, από δίωμφραγών και λεηλασιών. Ο Γαλλικός λαός—ό πιο ένθουσιώδης κ' εύξάπτος λαός του κόσμου—άπό τη στιγμή που άπεφάσισε να καταλάβη τη βασιλεία, λησμονήσας άμέσως και την παλιά δόξα τών βασιλέων του και τά καλά που είδε ή χώρα του επί βασιλείας, και ώρμησε σάν λυσσασμένος ταύρος να γκρεμίσει τά είδωλα, τά όποια με τόσο φανατισμό προκινούσε ώς τότε.

Έπόμενος ήταν συνειπώς ή όργη τού λαού να στερηθή κατά τών κεφαλών τού παλαιού καθεστώςτος : ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΣΤ' και ή βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα επήλθωσαν με τό κεφάλι τούς τό τρομερό έγκλημα που έκαναν... άνεβρίνοντας στό Θρόνο της Γαλλίας. Τό τρομερό δέ με τη βασίλισσα έγινε πως και νικηθ' δέν την άφρασαν ήσυχη. Άμέσως ύστερ' άπό τό θάνατό της, άρχισαν να κυκλοφορούν—στη Δημοκρατική παιδεία Γαλλία—ένα σωρός λιβελλοί κατά της τούς βασιλείσσης, οι όποιοί σκοπόν είχαν να δυσφημήσουν τη Μαρία Άντουανέττα στά μάτια τού λαού, να την παρουσιάσουν ώς ανήθικο, ώς άσεμνο, ώς άπαρηθ, άσελαχνη, πρόστυχη, αταρξιακή κλπ. Οι λιβελλοί αυτοί είνε γραμμένοι με τό φαρμάκι τού μίσους. Μά ό λόγος τούς διάβαζε τότε με δίωμφρα και χαρά, επειδή διατελούσε ακόμα ύπό την επίδραση τών προσφάτων γαγοντών.

Όλοι αυτοί οι λιβελλοί συγκεντρωμένοι άποτελούν σήμερα έναν όγκώδη τόμο. Άπ' αυτούς διαλεγόμενους τόν παρακάτω διάλογο που μπορεί να διαβαστή άπ' όλον τόν κόσμο. (Οι περισσότεροι άπό αυτούς τούς λιβελλους είνε γεμάτοι βωμολοχίες και αίσχρολογία εις βάρος της τιμής της Μαρίας Άντουανέττας). Στο σατυρικό αυτό διάλογο, βλέπουμε την τούς βασίλισσα της Γαλλίας, φυλακισμένη, να βόλίζεια καρπηλικώτατα άπό ένα μάγειρα, επειδή έχει να τού πληρώσει δήθεν έκτανα που τού χροστάται :

ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΝΟΣ ΚΑΥΤΑΣ

ΜΕΤΑΣΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΩΝ ΤΗΣ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΜΑΓΕΡΑΣ ΤΗΣ, Ο ΡΑΦΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΛΑΟΙ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ, ΕΝΟ ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΕΝΤΑΡΑ, ΑΦΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΩΤΕ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΗ

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Σάς εύχομαι, Μεγαλειότητα, την καλή μέρα και, συγχρόνος, σάς παρακαλώ να εύαρεστηθήτε να ρίξετε μία ματιά στό λογαριασμό αυτόν...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—'Α ! έσεις είστες, άγαπητέ μου φίλε ! Πόσο χροίρομαι που σάς βλέπω ! Πώς είνε ή κυρία σας, ή οικογένειά σας ; Να μου στείλετε κομμιά άπ' αυτές τις μέρες την κόρη σας τη Συζέτ. Τι χαριστέμο κοριτσάκι ! Πόσο θά χαρώ να τό ξαναδω !...

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Σάς εύχαριστώ πολύ, Μεγαλειότητα, για τό καλά σας λόγια. Σάς παρακαλώ όμως και πάλιν να λάβετε τόν κόπο να ρίξετε μία ματιά στό λογαριασμό τών φαγητών που έχω την τιμήν να σάς σερβίρω άπό τόν καιρό που σάς κρατάνε κλεισμένη εδώ μέσα. Έχω μεγάλη ανάγκη χρημάτων, Μεγαλειότητα, βρισκομαι σε πολύ δύσκολη οικονομική θέση.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Τό έξομο, καλό μου φίλε, τό έξομο πολύ καλά πώς είνε τρομερό, έξαιρετικό, φοβερό δόσολο να βρη πανεύχρηστα λίγα χρήματα. Η μεγαλύτερη παραφροσύνη τού ανθρώπου είνε να θέλη ν' άποδίδη τόση σημασία σ' ένα στρογγυλό κομματά χροστού ή άργύρου. Άς είνε όμως...παλιότερα να μη μιλάμε για τέτοια μηδανιά παράγματα. Βλέπω μ' εύχαρίστηση, άγαπητέ μου φίλε, πώς είστες πολύ καλά στην ύγεια σας ! Έχετε ένα χρώμα θαυμάσιο. Τι όφρατα που σάς πάει ! τι όφρατα !...

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.— Μεγαλειότητα δέν έξομο πώς να σάς εύχαρίστησω για τό καλά σας λόγια. Άν ώστόσο ή Ύψηλοτάτη καταδεχόταν να άνδραφερθή λίγο για τό ζήτημα που μ' έφερα εδώ, θά της ήμουν περισσότερο ύποχρωσμένος...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.— Ένωσια σας, άγαπητέ μου φίλε, δέν τό λησμόνως διάλογο... Νά έξερατε όμως σε τι δύσκολη οικονομική θέση μās έφεραν αυτοί οι καπούργοι, που μās κατέβασαν άπό τό θρόνο και μās πέταξαν στη φυλακή.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Όλα τά τρόφιμα έχουν άμωβήνες, Μεγαλειότητα, άπό τό κρέας ώς τά λαχανικά. Τά χρήματά μου δέ μου φτάνουν ούτε για τ' άπαραίτητα φάνοα και δέν έξομο πώς να τό βγάλω κέρα.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Σάς πιστεύω, άγαπητέ μου, τό έξομο καλά αυτό και πολύ καλά μάλιστα... Τι τά θέλετε όμως... κρέπει να πάνετε ύπομονή!...

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Νά κ' ό λογαριασμός, Μεγαλειότητα. Είνα άπό της 14 Αύγουστου : «Λογαριασμός τών φαγητών τών τούς μεγαλειότητων, τού κυρίου και της κυρίας Βουβών...»

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ, (διακόπτοντας τον).—Μά τ' είνε αυτό που λέτε : τούς Μεγαλειότητες !... Νά γράψετε σάς παρακαλώ : τών Αύτων Μεγαλειότητων, τών βασιλέων της Γαλλίας.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—'Επιτρέψατέ μου όμως να σάς παρατηρήσω... ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ. — Παιδίον... έξομο πολύ, πριν άνοίξετε τό στόμα σας, τι θά μου πής. Έλάτε τώρα, σταθήτε όρθιο; μπροστά μου και διαβάσατε τό λογαριασμό σας. Τό έθνος καθέγραψε την ίσοπολιτεία, έχω όμως δέν μπορώ να παραδεχτώ ποτέ πώς είμαστε ίσοι. Ο καθένας κρέπει να σέβεται στη θέση του.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Έχουμε λοιπόν και λέμε : Άπό της 14 Αύγουστου, άπό την ήμερα δηλαδή που τιμήσατε τις φυλακές αυτές διά της έπιστάσεώς σας μέχρι σήμερα, σάς έφερα φαγητά άπό τό όλον 9.180 λιβρών.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Τόσο λίγα ; Η αλήθεια είνε πώς δέν τρώω σχεδόν καθόλου τώρα τελευταία. Δέν μου πάει μπουκιά ποτά. Άς είνε... Δέν φρονεíte όμως, καλέ μου φίλε, πώς είνε πρωτιμάτερο ν' άφήσουν να παρόσουν ό κόμο Μ' ως μέρες για να συμπληρωθή ό λογαριασμός ; σ' ένα στρογγυλό ποσό, στις δέκα χιλιάδες λίρες ;

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ. Θά ήθελα πολύ να φωνά εύχάριστος στη Μεγαλειότητα, μά...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ. — Τι μά καί ξεμα ;

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Τό μέσα μου δέν μου έπιτρέπουν δυστυχώς να σάς πάλω άλλη πίστοση.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ (άλλάζοντας τόνο).—Νά δανειστής τότε, άγαπητέ μου. Δέν μπορώ βέβαια να πιστέψω πώς ένας εύπαθήλιτος κακιστηματάρχης σάν και σάς θά έσο σκληυη να βρη άνθρωπο να τού δανείσει λεπτά... Έξάλλου, σάσου. Έχω έτοιμη την άποδότη για να εισπράξω άπό τό ταμείο τη βασιλική έπιχορήγηση.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—'Αστεινέυσθε, βέβαια, Μεγαλειότητα !... Η άποδότη αυτή κάνει μόνα για να τυλίξετε μέσα σαρδέλλες !

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Τι θέλεις να πής ;

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Θέλω να πω ότι τό Δημοσίο ταμείο δέν θά την άναγκορήσει καίφ αυτήν την άποδότη και δέν θά σάς τήν έξομλήσει.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—'Άλλη συμφροδο που με βόηξε !... Μά, άν είνε έτσι, βγάλο άπ' τό τού σου πώς θά σε πληρώσω.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Αυτό δέν είνε στό χέρι σας. Σάς έδινα τόν καιρό και τρώατε. Πρέπει τώρα να πληρωθώ !...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Καλά, και με τί λεφτά ;

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Αυτό είνε δικός σας λογαριασμός... Έξάλλου όταν δέν έχει πανεύχρηστα να πληρώσει τό φαί του... σφίγγει τη ζώνη του και δέν τρώει... Ορίστε μας !...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Σιγάτερα, παρακαλώ, σιγάτερα... Τι φωνάζεις έτσι ; Μου πήςες τ' αυτιά... Έτσι μιλάνε σε μά βασίλισσα ;

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ, (άλλάζοντας ξαφνικά ύφος).—Νά σοφ πω άπ' άπ' ; Μά βασίλισσα σέν και τού λόγον σου είνε χειρότερο μ' άπ' τη χειρότερη γυναίκα τού δρόμου ! Άν έκείνη άγορήσει μιάς δεκάρας κρόμα, θά τό πληρώσει άμέσως και θά φρονιτίξη πώς τουτε να μάνη τόσα έξοδα στα τούς έπιτρέψει τό πουργί της.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.—Καλά, καλά. Πήγαμε τώρα να μου φέρης ένα ζωμό.

Ο ΜΑΓΕΡΑΣ.—Δέν πιστεύω !

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ. — Χροίταίμοι, είπα, να πάω ένα ζωμό...

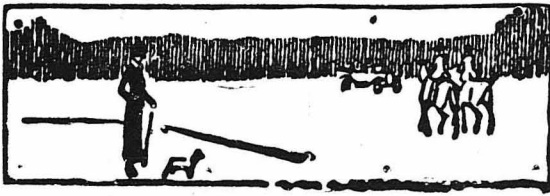
Ο ΜΑΓΕΡΑΣ. — Κατέβαινε πρώτα τόν παρά.

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ. — Δέν θά σοφ



Ο Λουδοβίκος Ισός, ή Μαρία Άντουανέττα και ό μικρός διάδοχος





Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΜΑΝΙΑ ΑΛΛΟΤΕ

ΕΝΑΣ ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

'Υπήρξε εποχή κατά την οποία ή ελληνική λογοτεχνία δεν είχε ακόμα αναπτυχθῆ και τὸ πρῶτοστοκο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα ἦταν ἀκόμα ἀγνωστον. Τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος τρεφόνταν τότε μὲ μεταφράσεις μυθιστορημάτων ἀπὸ τὴν ξένην και ἰδιαίτερας ἀπὸ τῆ γαλλικῆ φιλολογία. Δυστυχῶς ὅμως καὶ ἡ μεταφράσεις αὐτὰς δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς καλύτερας και τὰ μυθιστορήματα πὸν εἶχαν τότε τῆ μεγαλύτερη πέραση ἦταν τὰ περιπετειώδη φαντασιοποηήματα τοῦ Πονσὸν ντὲ Τεράτυ, σὰν τὸ «Ροσαμπὸλ» ἢ π. Ἄλλ' οἱ φτωχοὶ Ἕλληνες ἱκανοποιούσαν μ' αὐτὰ και τὰ εἰδιόβαζαν μὲ μεγάλη λαχράρα.

Μὲ πόση ἀνυπομονησία και μὲ τί χτυποκάρδι οἱ ἀναγνώστες περιέμεναν τῆ συνέχεια τῶν ἐπιφυλλίδων πὸν δημοσίευαν τὴν ἐποχὴ ἔκλειν ἡ ἡμερησίως, φαίνεται ἀπὸ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τοῦ γνωστοῦ λογογράφου Μπάμπη Ἀννίνου :

Ὁ Μπάμπη: Ἄννινος ἐμερίζον ταπεινὰ σ' ἓνα κουρείο τῆς ὁδοῦ Αἰόλου και πᾶντοτε ἀπὸ τὸν ἴδιον ὑπάλληλον. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς κουρέας, ὅπως δὲν ἄλλοτε οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἦταν τρομαρὸ πολυλογὰς και συνηθὶς νὰ συνοδεύη τὶς κινήσεις τοῦ ξυραφοῦ του μὲ μιὰ λογοδιάρροια καταπληκτικῆ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἐξεύριζε τὸ λογογράφου μας, ἐσταμάτησε ξαφνικὰ τὸ ξυραφὸν του και τοῦ εἶπε κάπως διατακτικὰ : — Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, τί ἀπέγινε ἡ Γενεβιέρη ;

— Ποιὰ Γενεβιέρη ; ἔκανε ἐπιληκτικὸς ὁ Ἄννινος, μὴν καταλαβαίνοντας γιὰ ποιὰ Γενεβιέρη πρόκειται.

— Ἡ Γενεβιέρη, καλὲ ! εἶπε ὁ νεαρὸς κουρέας, ἡ μνηστὴ τοῦ ὑποκόμητου, ντὲ Γκρανβίλ...

— Τοῦ ὑποκόμητου ντὲ Γκρανβίλ ; εἶπε και πάλι ὁ λογογράφου ; μὲ ἦρος πὸν ἔφερον σὲ ἀπόγνωση τὸ φτωχὸ κουρέας.

— Ναι, τοῦ ὑποκόμητου ντὲ Γκρανβίλ, ἡ πρῶσταυμένη τῆς δοκιμῆς ντὲ Μπαρόν, πὸν τὴν ἀπήγαγαν ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν...

Τότε μονάχα ἐφωτισθῆκε τὸ μυαλὸ τοῦ Ἄννινου. Τὶ εἶχε συμβῆ ; Ὁ λογογράφου μετέφραζε τὴν ὁποία ἔκλειν τὴν ἐπιφυλλίδα μιὰ, ἀθηναϊκῆς ἡμερησίως, τὴν ὁποία παρακολουθοῦσε ὁ νεαρὸς κουρέας. Καὶ ἐπειδὴ ἔκλεινε τὶς μέρες τὸ μυθιστόρημα εἶχε πᾶρη μιὰ πλοκὴ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφερόμενος, — ἡ Γενεβιέρη, ἡ ἡρωίδα τοῦ μυθιστορημάτος εἶχε ἀποχθῆ ἀπὸ ἀγνώστου μέσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία και ὁ μνηστὴρ τῆς ὁ ὑποκόμητος ντὲ Γκρανβίλ τὴν ἀναζητοῦσε μὲ ἀγωνία, — ἡ ἀγωνία αὐτὴ τοῦ ὑποκόμητου εἶχε μεταδοθῆ και τὸν φτωχὸν ὑπάλληλον τοῦ κουρείου. Ἐξόργισας δὲ αὐτὸς εἶπὲ ὁ Ἄννινος ἦταν ὁ μεταφραστὴς τοῦ μυθιστορημάτος, ἔσπευσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὸ πῶς ἀπ' ὄλους τὴν ἐκβασῆ μιὰς μυθιστορηματικῆς περιπετειᾶς πὸν δὲν τὸν ἀφηνε νὸ κλείση μάτι ἡ σὺχος τῆ νύχτου.

Και ὁ π. Ἄννινος τοῦ ἀπάντησε : — Ἀ ! γιὰ τὴ Γενεβιέρη λέτε ; Ποῦ τὴν ἀπήγαγαν ; Γιὰ ρωτήσατε στήν Ἀστυνομία. Ἐκεῖ θὰ ξέρουν καλύτερα... Ρωτήσατε τὸν π. Μαρούδα...

ἔδωσα πεντάρρα... Ὁ ΜΑΓΕΡΑΣ.— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ξέρω ἐγὼ κ.ῶ, θὰ ἀληρωθῶ... ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.— Δὲ σὲ φοβάμαι και σὲ περιφρονῶ! Ὁ ΜΑΓΕΡΑΣ.— Μὲ περιφρονεῖς, εἶπες ; Καλὰ. Θὰ πᾶ και γὼ τοῦ ἀφῆρη σου, τοῦ κομμάτι σου και σ' ἄλους τοῦς ἄλλους πὸν περιμένουν νὰ πληρωθῶν, πᾶς δὲν ἔχουν νὰ πάρουν πεντάρρα και πᾶς εἶνε καρὸς πειὰ νὰ πάρουν νὰ σοῦ κάνουν πίστωση...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ.— Ἐβγα ἔξω, παλιάνθρωπε... Ὁ ΜΑΓΕΡΑΣ.— Παλιάνθρωποι εἶνε κείνοι πὸν μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦς πληρώνανε τὶς δικὲς σὰς ἀνοήσιες. Τὶ τὰ θέλωμε ὅμως τὸ πολλά λόγια... Ἄν δὲν μὲ πληρώσης, θὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης τῆς πεινᾶς...

ΜΑΡΙΑ ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑ, (ἔξω φρονῶν). — Ἐξω γλήγορα, κτήνος, ἔλεεινε, χωριζέτι (ὁ μάγερας φωνάζει). Ἀχ ! δὲν βαστάω πειὰ... Ὅλας ἡ γνωστὲς κατάρδε δὲν μοῦ φτάνουν γιὰ νὰ καταρασθῶ αὐτοῦς τοῦς κωλοῦργους πὸν μ' ἔφεραν σ' αὐτὴ τῆ θέσῃ. Ἀχ ! οἱ ἀπάσιοι, οἱ ἀβράκατοι ! πᾶς μὲ κατήντησαν... Θὰ ἤθελα πειὰ νὰ μὴ ζῶ — και ὅμως δὲν ἔχω τὸ κουράγιον νὰ πεθάνω !...

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἰββίλλος. Ἐνας ἀπὸ τοῦς πολλοῦς, ὅπως εἶπαμε, πὸν διεσώθησαν και φυλάγονται στὶς Παρισινὰς βιβλιοθήκας.



Ὁ Μαζαρίνος και ὁ σατυριστὴς του.

Ὁ Μαζαρίνος ὁ μεγάλος πολιτικὸς τῆς Γαλλίας, ἦταν τόσο ἀπότομος και βίαιος, ὥστε νὰ τὸν φοβᾶται ὄλος ὁ κόσμος.

Ἐν τούτοις, ἔνας ἀσημαντὸς σατυρικὸς συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἔκλεινε δὲν ἐφοβήθημε καθόλου νὰ συνθέσῃ ἓνα σαρὸ σκοπετικὰ ἐπιγράμματα ἐναντίον τοῦ πανίσχυρου πολιτικοῦ. Τὰ ἐπιγράμματα αὐτὰ ἔκαναν μεγάλο θόρυβο και ὁ Μαζαρίνος ἔπνε μίαν ἐναντίον τοῦ σατυριστοῦ αὐτοῦ ὁ ὅποιος εἶχε βαλθῆ νὰ τὸν ἐθεσθῃ.

Μιὰ μέρα τὸν ἐκάλεσε σπίτι του σὲ γυῖμα. Ὁ ἐπιγραμματογράφου δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ μὴν πάη, ἦταν ζήτημα ὅμως ἀν μπόρουν νὰ φάη μπουσιὰ ἀπὸ τὰ φάρια πράγματα πὸν τοῦ ἐσέβησαν, τὴσῃ ἦταν ἡ τρομάρρα του.

Ἐν τούτοις τὸ γυῖμα ἐτελείσθη χωρὶς κανένα ἀνευκαίον και ὁ συγγραφεὺς μας ἄρχισε νὰ ξεθαρρῆνῃ.

— Ἀγαπητὲ μου, τοῦ λέγετε τότε ξαφνικὰ ὁ Μαζαρίνος, πᾶνε μου λοιπὸν τῆ χόρη νὰ μοῦ ἀπαγγείλῃς μερικὰ ἀπὸ τὰ φάρια σου αὐτὰ ἐπιγράμματα πὸν κάνουν ὄλο τὸν κόσμο νὰ γελά εἰς βάρος μου...

Ὁ φτωχὸς σατυρικὸς σημάθημε ἀπὸ τῆ θέσῃ του, ἐποχῆθημε πρὸς τὸ παραθύρο, ἔσκυψε και κούταξε πᾶτα στὸ δρόμο και κατόπι ξανακάθησε στὴ θέσῃ του.

— Λοιπὸν, ἐπανέλαβε ὁ Μαζαρίνος.

— Λοιπὸν, ἐξοχώτατε, εἶπε τρέμοντας ὁ κακόμοιρος ἐπιγραμματογράφου, συγχωρήσατε με ἀλλὰ δὲν θὰ μπόρουν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιεργεία σας. Τὸ παραθύρο σας εἶνε πολὺ ψηλὰ, ὥστε εἶνε αἰσχυρὸ πᾶς θὰ σκοτωθῶ ἀν θέλωσω νὰ πηδήσω ἀπ' αὐτὸ όταν θὰ σημάσεται τῆ γροθὶα σας ἐναντίον μου !

Ὁ Μαζαρίνος ἔσπασε στῆ γέλια, ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς μας ἔπνε πειὰ ἀπὸ τότε τὰ γράφει ἐπιγράμματα εἰς βάρος τοῦ πανίσχυρου πολιτικοῦ.

Ἡ ἀπόειξις τῆς ὑπεροχῆς

Σύγχρονος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας Κορνηλίου ἦταν κ' ἓνας μετριώτατος συγγραφεὺς τραγουδιῶν πὸν λεγότανε ντὲ λά Ζαρρ, ὁ ὅποιος ὅμως παραδόξως ἔκανε τότε ἀρμετὸ θόρυβο μὲ τὰ ἔργα του.

Μιὰ βραδυὰ ὁ ντὲ λά Ζαρρ ἔδινε σ' ἓνα θέατρο τοῦ Παρισιοῦ μιὰ καινούργια τραγωδία του. Ἡ τραγωδία του αὐτὴ εἶχε τότε ἐπιτυχία και τὸ πλῆθος πὸν συνέρρευσε στὸ θέατρο ἦταν τόσο πολὺ, ὥστε ἡ πόρτες τοῦ θεάτρου κατέρρευσαν ἀπ' τὸ συνωστισμό και τέσσεροι πορτιέρηδες, πὸν προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν τάξη στὴν εἰσοδὸ, ἐβρήσαν τὸ θάνατο πλακωμέντοι ἀπὸ τὴν κορμωσσορῆ.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἐξήκολησε μεγάλη ἐπίδραση στὸ συγγραφεὺς μας. Μιὰ μέρα λοιπὸν πὸν κάποιος ἱπανοῦσε μπροστὰ του μιὰ καινούργια τραγωδία τοῦ Κορνηλίου, ὁ ντὲ λά Ζαρρ σημάνεται και λέγει μὲ τῆ μεγαλειότερη ἀλαζονεία :

— Κύριε, ξέρετε πότε μονάχα δὲ ἀναγνωρίσω τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Κορνηλίου ; Όταν ἰδοῦ πέντε τοῦλάχιστο πορτιέρηδες νὰ σιωτᾶνται σὲ μιὰ παράσταση ἑνὸς ἔργου ἰμοῦ του !...

Ἐνας καλὸς βιβλιοπᾶλης

Ὁ π. Πενταφράγκας ἦταν ἓνας βιβλιοπᾶλης πὸν ἤξερε καλὰ τὴ δουλειὰ του. Μιὰ μέρα ἔνας δραματικὸς συγγραφεὺς τοῦ ἐζητήσα τὸν ἔκτο τόμο ἑνὸς βιβλίου πὸν τὸν χραιζότανε πολὺ. Ὁ βιβλιοπᾶλης ἔπαιε παντοῦ ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ βοῆ τὸν περζήτητο τόμο. Τὸ βράδυ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παντοκώματα θεάτρου παιζότανε ἓνα ἔργο τοῦ συγγραφεῦς. Τὸ ἔργο εἶχε ἀρῆσει και ὁ συγγραφεὺς ἐπληθῆ ἔκτανε στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ χερκοκορηθῆ. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔπνε κατειδωμένους στὴν αἴθουσα και ὁ π. Πενταφράγκας, κρατώντας στὸ χερὶ ἓνα ὀγκωδέστατο βιβλίο. Ὁ συγγραφεὺς ὑποκλινότανε πᾶνα στὴ σκηνὴ, όταν ὁ βιβλιοπᾶλης μας πὸν τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ φωνάζη τρέχοντας πρὸς τὸ παρασηνίον :

— Τὸν τόμο σας, κύριε, βρήκα τὸν ἔκτο σας τόμο !... Τὸ πεινὸν ξέσπασε στὰ γέλια, ἀλλ' ὁ π. Πενταφράγκας ἦταν ἱκανοποιημένους διότι ἔκανε δὲ, μὲ μπορούσε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ γρηγορῶτερο ἓναν καλὸ του πελάτη.

Ὁ π. Πενταφράγκας ἦταν φιλόσοφος. Μὴ ἀπὸ τὶς καλύτερες φιλοσοφικῆς τοῦ σῆψους ἦταν και ἡ ἀκόλουθη :

— Πολλὰ βιβλία μοῦζουν με πολλους εὐγενεῖς : λάμπουν μονάχα μὲ τὸν τίτλο τοῦς !

Ὁ π. Πενταφράγκας ἤξερε, ὅπως εἶπαμε, καλὰ τὴ δουλειὰ του. Μιὰ μέρα εἶδε ἓναν ὑπάλληλον νὰ διαβάζη ἓνα βιβλίο πὸν τὸ εἶχε πάρει ἀπ' τῆ βιβλιοθήκα ἀντὶ νὰ κἀνῃ τοῦς λογαριασμοῦς πὸν τοῦ εἶχε ἀναθῆσῃ.

— Διαβάζεις, ἀγαπητὲ μου ; τοῦ εἶπε. Ποτὲ σου δὲν θὰ γίνης καλὸς βιβλιοπᾶλης !